

I hemmastudion har "Veden, fyren, slätten" tagit form. "Det här är den platta jag kämpat absolut hårdast med", säger Lotta Wengléen. FOTO: TOMAS NYBERG

Klimakteriepop med självdistans – släpper sitt mest personliga album

TRELLEBORG

Förbrukad budget, trassel med ljudbilden, sorgen över en bortgångna bror och all livsstress som följde. Lotta Wengléens albumprojekt havererade flera gånger. Det var först när hon släppte stressen och började gräva där hon står som "Veden, fyren, slätten", hennes sjätte soloplatta, blev riktigt bra.

Nya plattan, som släpps den 30 januari, är Böstemusikens första fullängdare helt på svenska. Till ett lågmält och intimt popanslag sjunger Lotta om mjukisbyxor, dagbrunnsvatten och vardagsapokalyps, noterar sitt blodtryck och kollar kattklipp. **Finns det lite av ett medelåldersperspektiv här?** – Det kan man nog lugnt säga, medger Lotta Wengléen med ett skratt. Lite självironiskt kallar hon genren "klimakteriepop". – Det känns verkligen som att det är precis där jag

står som jag skriver, säger hon. När jag skrivit på engelska har jag kunnat känna mig distanserad och lite onåbar. Men här är det nerdragna byxor. Jag drar fram mina tillkortakommanden i ljuset och letar humorn i dem. De här bristerna finns – men det är okej, det också. **Skivprojektet inleddes** redan under pandemin, med pengar från Kulturrådet. Men andra projekt har kommit emellan – liksom viss skaparkamp. – Det här är den platta jag kämpat absolut hårdast med. Ska jag ha med dju-

pet, humorn och självdistansen, samtidigt med det utlämnande... Det är ju skitsvårt att få till, funderar hon.

Två gånger har inspelningarna gjorts om. Tung stress skapades av att Lottas äldre bror, punkaren som lärde henne de första ackorden på gitarr, blev allvarligt sjuk. Lotta förberedde sig på att han kunde gå bort, och drev på för att bli klar. Men det gick inte.

– Min bror har alltid varit en sån person vars "blessing" jag velat ha, konstaterar Lotta.

– I sorgen öppnades en annan dörr, och jag ville göra det som föll mig in. Det ledde till en ännu mer personlig prägel på skivan och i slutändan, ett bättre resultat.

Musikern Katharina Nuttall kom ner till Boste en helg, tog med sig bra inspelningsmickar och ett öra för akustik. Hon tipsade i sin tur om svensk-kanadensiska artisten Sarah MacDougall, som

"Det är en bra skiva, även om jag har tvivlat", säger Lotta om sin nya platta. "Men det har inte handlat om låtmaterialet. Utan om att jag ville bli klar och att jag var stressad, helt enkelt".

fick mixa inspelningarna. – Vi satt hos Sarah på Österlen och mixade. Och jag bara njöt, berättar Lotta. En sån skillnad! På vägen dit kunde jag knappt lyssna på låtarna i bilen. Nu sitter jag bara och skruvar upp. Ingen platta låter lika bra i bilen som min!

I låten "Veden" sitter Lotta och tittar ut över den kall-

la slätten och längtar efter värme. Den är ett slags sorgsen betraktelse över ett nytt fattig-Sverige.

– Min ända av fattig-Sverige, förtydligar hon. Det handlar om vad man får prioritera och varför, hur samhället ser ut och så.

Ekonomiskt har Lotta Wengléen klarat sig länge på teaterjobb och stipendier. Men det har blivit tuffare. Nu börjar det bli dags för ett dagjobb.

– Det har förändrats mycket i alla ändrar av kulturen, menar hon. Både när det gäller stöd för att ge ut skivor och turnera, och för arrangörerna. Får de mindre pengar har de heller inte råd att betala för artister.

Den stora publiken är också allt mindre intresserad av att betala för musik. Möjligen för t-tröjor och vinylskivor.

– Samtidigt tror jag att det kommer bli mindre av musik som följer en viss fåra och som försöker härma

Lotta Wengléen live

23/1: Red Sails, Smygehuk (utsålt)
24/1: Stadshallen, Lund
26/1: Radio P4 Malmöhus (15-15.30)
29/1: Pet Sounds Bar, Stockholm
30/1: Cirkuscafé, Linköping
6/2: Rundgång, Malmö
17/6: Riffet, Trelleborg
27/6: Boste Altanfestival
22/8: Tomarps Kungsgård

och anpassa sig. För det kommer ju AI att fixa. Mainstream kommer att bli en sörja. Och då tror jag att det personliga uttrycket värdesätts mer. När man verkligen har en egen röst.

– Vi måste värna om defekterna och det mänskliga. Alla våra harklingar, felpel och halvdassiga ackord. Dem ska vi behålla.

Lars Thulin

Text

lars.thulin@trelleborgsallehanda.se